

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 14

15. JULI 1921

70. AARGANG

SENATOR REED SMOOT.

I »Dearborn Independent«, et Blad udgivet af den bekendte Henry Ford, er fornylig fremkommet en længere Artikel om den fremragende Statsmand, Senator Reed Smoot fra Utah. Artiklen betegner Reed Smoot som det amerikanske Senats mægtigste Mand og indleder derpaa en Skildring af denne usædvanlige Personlighed omtrent som følger:

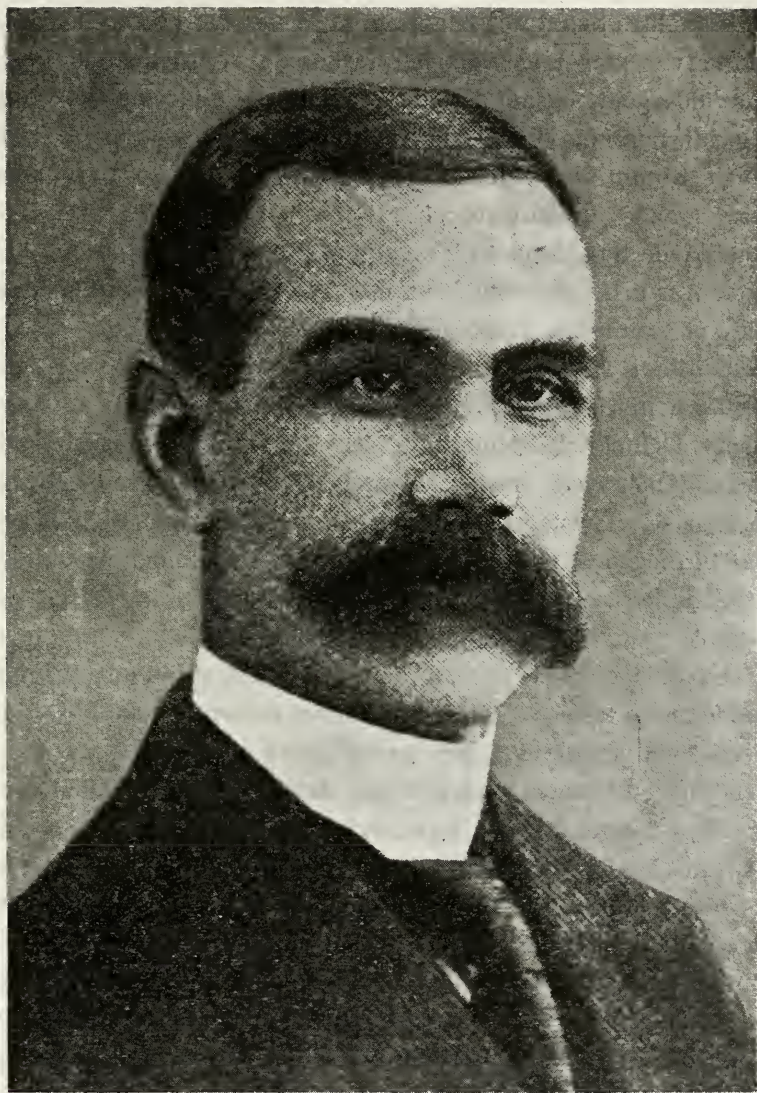
Senator Reed Smoot er Apostel i Mormonernes Kirke i Utah. Han har siddet i Senatet i 18 Aar og er valgt for yderligere seks Aar. Han blev født i Saltostaden 10. Januar 1862 Faderen var Amerikaner, Moderen var af norsk Afstamning. Han er seks Fod og to Tommer høj. Fysisk er han et Billede paa Mandighed, kraftig og uden overflodigt Kød. Han siger, at siden han blev født, har han aldrig kendt til Sygdom, og han er en typisk Amerikaner.

Smoot er Formand for den Komité i Kongressen, der har med Omorganisationen af Departementerne at gøre. Dette vil sige, at han er den overordentlig kyndige Ekspert, der i Lø-

bet af Aaret vil omordne og omgruppere alle de under Regeringen sorterende Kontorer. Han er Formand for Komitéen for Tryksager, bestemmer hvad der maa og ikke maa offentliggøres af Regeringens Bureauer. Han er Formand for Senatets Komitéer for offentlige Landomraader og Formand for Indenrigsministeriets Udgiftskomité. Han er Næstformand i den almægtige Komité for Pensioner m. m. Desuden indtager han indflydelsesrige Positioner i Komitéerne for Finansvæsenet, Civiltjensten og Territorierne.

Da Smoot blev spugt om, hvorledes han vandt den Magt i Senatet, svarede han: »Ved at arbejde.« Han sagde, at der var kun én Ting, han takkede for sit Held i Livet — Arbejde. Paa Forespørgsel om, hvor mange Timer om Dagen han arbejdede, svarede han, at han aldrig arbejdede mindre end 16 Timer om Dagen, undertiden 18. Han holder aldrig op for at spille Golf eller Baseball. Han tror, at den Idé, at man bør tage saa og saa megen Tid til Fornøjelse, er noget Vrovl. Han har aldrig spillet og aldrig holdt Ferie. Efter alt at domme er han den dygtigste Mand paa 59 Aar i Senatet. Han anbefaler 7 Timers Sovn af Dognets 24 som Fornøjelse. Samtidig med at han slukker Lyset, slukker han Bevidstheden, sover til han er normalt forfrisket og styrket, staar op og begynder sit Arbejde igen.

Da Senator Smoot først kom ind i de Forenede Staters Kongres, blev han valgt ind i Erstatningskomitéen. Det var den mest ensformige Stilling, der kunde tænkes. Der var Tusinder af Mennesker, der anraabte om Regeringens Hjælp paa Grund af virkelige eller indbildte Tab. Hvert Krav ledsagedes af en endelos Fremsættelse af Kendsgerninger og Paastande. Intet andet Menneske gravede nogensinde saa dybt ned i alle de Krav, som denne unge Senator fra Utah. Han arbejdede paa dem 16 Timer om Dagen. Saa kunde det ske, at naar der forelaa en ny Sag, blev Smoot anmodet om at fremsætte dens Hovedpunkt. Han fremsatte Kendsgerningerne nogternt, pro-

Senator REED SMOOT.

saisk, men korrekt. Det har i disse 18 Aar aldrig hændt, at Smoots Kendsgerninger er blevet omstødt.

De ældre Senatorer begyndte at lægge Mærke til, at denne Mand var meget nyttig. Han fordøjede al intellektuel Føde særdeles godt, ogsaa det, der var ufordøjeligt for det store Flertal. Saa kom Tiden, da Tariffen skulde revideres. Aldrich Tarif Kommission, der virkede for mere end en halv Snes Aar siden, gennemførte et udtømmende Studium af denne indviklede Sag. Smoot blev valgt ind i den Kommission. Aar efter Aar arbejdede han med den Tarif 16 Timer daglig. Han blev et vandrende Leksikon over Tariffer. Han kunde udrede dem alle i Fortid, Nutid og Fremtid. Af Instinkt var han Protektionist (Toldbeskyttelse), skønt hans Fader var en Kentucky Demokrat, valgte han selv den republikanske Told. Hans Anskuelser stemte overens med Senatets mægtigste Mænds. Han viste sig nyttig, og hans Kendskab til Sagerne var til megen Gavn for hans Medforbundne. De behøvede ikke at udfinde Kendsgerningerne og undersøge dem — de spurgte Smoot.

Gradvis samlede Smoot mere og mere Magt om sig. Nu kalder man ham *De Forenede Staters Generaldirektor*. Det er uomstødeligt sandt, at han har mere at gøre med Regeringsarbejdet end nogen anden Mand. Man spurgte Smoot, hvorfra han fik sin Idé om Lykke gennem Arbejdet. Han sagde, at hans Moder havde lært ham det. Hun kom til Utah med de første Mormonpionerer. De kom til Fods, og hans Moder, der var en Pige paa 18 Aar, trak Haandkarren fra Missouri-floden til Utah. Der tog hun virksom Del i at skabe et Rige paa Sletterne. Hun troede paa Arbejde og lærte sin Dreng det. Medens han gik i Skole, arbejdede han hver Lørdag og Søndag paa en Uldmølle.

22 Aar gammel blev han Bestyrer af den Mølle. I Mellemtiden fuldendte han sin Kollegieuddannelse og blev blandt andet Ejer af en Materialhandel, som han ejer endnu. Smoot er for længe siden blevet en velstaaende Mand.

Foruden denne og andre Udtalelser fra Amerikas ledende Blade mindes vi Præsident Tafts Ord i en Tale, han holdt i Utah; han udtalte, at han haabede, at Staten vilde vedblive med at vælge Senator Reed Smoot, Mormonernes Apostel, ind i det amerikanske Senat, thi i modsat Fald vilde det være et stort Tab for Staten Utah og den hele amerikanske Nation.

ELEMENTERNE ER EVIGE.

Ved Ældste PARLEY P. PRATT.

(Fortsat fra Side 211.)

Og hvad skal jeg sige mere. Thi der vilde fattes mig Tid til at fremstille og udmale hver for sig de mange forskellige On-der, Umaadelighed, Udsvævelse, Usædelighed, Stolthed, Overdaadighed, Lediggang, Gerrighed, Hovmod, Ærgerrighed, Had og Misundelse, Præstelist og Forfølgelse med alle deres vedhængende Følger, Kvaler, Elendighed, Sorg, Smerte, Sygdom og Dod, som alle har hidraget til at bringe Menneskeslægten ned til en ubeskrivelig Sorgens og Elendighedens Tilstand. Manddommens ædle og majestætiske Træk er ofte ved disse Laster blevet forvandlet til dæmoniske Furiers skrækkelige og afskyelige Billeder — Jordens dejligste Døtre med englelig Skonhed er ligesaa ofte blevet Genstand for blandet Medlidenhed og Foragt; men stands, min Sjæl, med længere at dvæle ved disse gruelige Scener, mit Hjerte bedrøves, og mine Øjne fyldes med Taarer, medens jeg betragter de Scener af Kummer og Elendighed, som Synden har frembragt i Verden. O Elendighed, hvor har Du ikke triumferet! O Dod, hvor mange er ikke Dine Sejre!

Troner og Herredømmer og Magter og Riger er sunkne under Din alt betvingende Haand, deres Konger og Adelige, Fyrster og Herrer, Talere og Statsmænd har ved Dit fordærvelige Aandepust fundet en almindelig Grav.

Alderens Ærværdighed, Ungdommens legende, smilende Uskyldighed eller Skonhedens Ynde kunde ikke frelse for Dit

rædselsfulde Favntag, o Dod; Du har opslugt Nationerne som et graadigt Hav, og Du hungrer endnu, Du har drukket Stromme af Blod og badet Dig i Oceaner af Taarer, og Din Torst raser endnu usvækket. Hverhen, hvorhen skal jeg vende mig for Trost? I hvilket hemmeligt Kammer skal jeg skjule mig for at undgaa Din hastige Forfølgelse? Om jeg end vilde ophobe Guld som Stov, kan jeg dog ikke underkobe Dig. Om jeg vilde forskanse min Bolig med Bjergenes Klipper, vilde Dine Pile dog gennemtrænge dem som Spindelvæv og bane sig Vej til mit Hjerte. Dersom jeg vilde svæve højt op mod Æterens Blaa som Ørnen eller fly til Ørkenens vildeste, odeste Steder eller skjule mig i den skumle Underskov hos Nattens ensomme Fugle eller med Flagermusen flyve til Hulens inderste Kroge, vilde dog Dine Skridt følge mig og Din Haand ramme mig. Ej nytter hos Dig den Vises Argumenter, den Veltalendes blomstrende Tale. Enkens Taarer, den Faderloses Jammer eller den Elskendes hjertegribende Sorg kunde ikke bevæge Dig til Medlidenhed, Du spotter Menneskenes Suk og Taarer; Du haaner Kærlighedens og Hengivenhedens Streng, som genlyder i ethvert Hjerte. Hvilken mægtig Kraft skal standse Din store Lobebane og sætte Landemærker og Grænser, hvorover Du ikke kan naa? Hvis mægtige Stemme skal byde, sigende: »Saa langt og ikke længer skal Du gaa, her skal Du standse Dine stolte Bolgers Strom?« Hvilken almægtig Sejrherre skal føre Dig fangen, skal bryde Dine Lænker, aabne Dine skumle Fængsels Døre og sætte Dine tallose Millioner Fanger fri. Hvem skal læge de brudte Hjerter, troste de Sorgende, aftorre Kummerens Taarer, aabne Fængslets Døre for de Bundne, sætte Fanger i Frihed, gøre Ende paa Synd og Undertrykkelse, fremføre evig Retfærdighed, besejre Døden, gengive Skabelsen dens oprindelige Skonhed, Herlighed, Fortrinlighed og Fuldkommenhed, »og tilintetgøre ham, som har Dødens Magt, hvilken er Djævelen«, og befri dem, »som hele deres Liv formedelst Døds Frygt var under Trældom?« — Hor: saaledes elskede Gud Verden, at han gav

den sin Son, den Enbaarne, at ingen skal fortages, men alle have et evigt Liv.

Han kommer til Jorden og paatager sig Kod og Blod, endog Abrahams Sæd, og dette i det udtrykkelige Øjemed at overvinde Synd og Dod og genoprejse en fortabt og falden Verden til dens tidligere Fuldkommenhed, saa at den kan være skicket til evigt Liv og Lykke.

»Thi ligesom alle dør i Adam, saa skal ogsaa alle levendes gøres i Kristus.« Lad nu Læseren bestræbe sig for særlig at forstaa Formaalet for Jesu Kristi Mission til vor Verden, og hvad der skulde udrettes ved hans Dod og Opstandelse. Vi har allerede bestræbt os for at fremstille Folgerne af Adams Overtrædelse, saavel fra et fysisk som fra et moralsk Synspunkt; vi har set, at Synden virksomt indvirkede paa selve Jorden, saavel som paa alle dens Dyr- og Plantefrembringelser. Øjemedet med, at Frelseren blodte og dode som et Sonoffer for Synd, var ikke blot i en moralsk Forstand at forlose Mennesket fra dets fortabte og faldne Tilstand, men tillige at oprejse den fysiske Verden fra Faldets Virkninger, at lutre Elementerne og at fremstille Jorden i uplettet Renhed for Guds Trone, som en passende Arvelod for den genlost Skare, som er bestemt til at arve den i al Evighed. Dersom der fremsættes det Spørgsmaal, hvorfor Kristus døde, da er Svaret, for det første: han dode for alle af Adams Slægt; for det andet: for alle Jordens Frembringelser, forsaavidt de paavirkedes af Menneskets Fald. De forskellige Jordens Dyr vil omsider føle og nyde Virkningerne af denne Genløsning, nojagtig i samme Grad som de paavirkedes af Faldet. For det tredje: Kristus dode paa Jorden selv for at forlose den for alle Faldets Virkninger, at den kan blive lutret fra Synd og erholde evigt Liv. Denne Forløsning var almindelig, forsaavidt Folgerne af Adams Overtrædelse angaar, og det uden Betingelser for Skabningen. Alt, hvad der tabtes eller i mindste Maade paavirkedes ved Menneskets Fald, vil sluttelig blive genoprettet ved Jesus Kristus, hele Skabningen vil blive forlost fra dens

skrækkelige Forbandelse, og hele Menneskeslægten forløst fra Døden og alle de frygtelige Følger af vore første Forældres Overtrædelse, og dette uden Betingelse af Tro og Omvendelse eller nogen Gerning fra Skabningens Side, thi alt, hvad der uden vor Medvirken eller Vilje tabtes ved Adams Overtrædelse, genoprettes ved Jesus Kristus uden vor Medvirken eller Vilje. Saaledes vil alle blive oprejst fra de Døde, og Aanden og Legemet blive genforenet, det hele vil blive udødeligt for ikke mere at adskilles.

Denne Frelse er uden Betingelser og bevirkes blot ved Kristi Forsoning, den forløser uden nogen Fordring paa ny Fødsel eller Daab, og de spæde Børn, der ikke er i Stand til at begaa nogen virkelig Overtrædelse og derfor ikke behøver nogen Frelse for personlig Synd, er derfor i en frelst og ikke i en fortabt Tilstand og er saaledes i Guds Rige, og i deres Barndom behøver de ingen Ordinancer, intet Evangelium for at frelse dem, thi de er allerede frelst ved Forsoningen, derfor er Evangeliet og dets Ordinancer kun for de, som er naaet til Skelsaar og Alder. Men medens jeg omtaler Forløsningen, maa jeg ikke forbigaa en anden og meget forskellig Del af Genstanden, nemlig, efter at alle Mennesker er forløst fra Faldet og oprejst fra de Døde, idet deres Aand og Legeme er genforenet for ikke mere at se Forkrænkelighed, skal de alle dømmes for deres egne personlige Gerninger i Kødets, ikke for Adams Overtrædelse, ej heller ifølge ubetinget Naade. Her ender Frelsen uden Gerninger, her kommer Nødvendigheden af Frelse for virkelig Synd, fra personlig Overtrædelse, fra hvilken ingen kan forløses uden ved Jesu Kristi forsonende Blod, naar det tilvejebringer Naade for hver personlig Overtræder, og dette kan kun ske paa Betingelse af Tro, Omvendelse og Lydighed mod Evangeliet. Alle, som undlader at opfylde Evangeliets Fordringer, vil blive fordømt paa Dømnens Dag, ikke for Adams Fald, men for deres egne Synder. Men da vort Emne særlig indskrænker sig til den fysiske Verdens Frelse og Varighed, Stoffernes Fornyelse og Genfodelse

og Elementernes Genoprejsning til en evig og uforanderlig Renheds Tilstand, maa vi forlade den yderlige Udvikling af disse saa ofte bestridte Punkter i Teologien og komme direkte til det os foreliggende Emne. Lad os nu nøjere undersøge det opstandne, udødelige Legemes fysiske Bygning og Bestanddele, bestræbe os for at forvise os om i bestemte, tydelige Udtryk, om det virkelig bestaar af Kod og Ben, af Stof saavel som af Aand, og hvis saa er, at bestræbe os for at lære noget om dets Opholdssted og endelig Bestemmelse. Eftersom Kristus var Førstegroden i de Dodes Opstandelse, og den eneste, hvis Historie efter Opstandelsen er os overleveret, og eftersom han er Opstandelsens store Hoved og Monster, vil vi bestræbe os for at tage i Betragtning alle de Enkeltheder, der kan tjene til at kaste Lys over Genstanden, om hans Legemes fysiske Beskaffenhed baade for og efter, at han opstod fra de Døde. Hans Moder var en Jomfru, et af Herren udkaaret Redskab, der undfangedes ved den Helligaands Kraft og fødte et Barn, bestaaende af Kod og Blod, og som i sin fysiske Organisation i ingen Henseende adskilte sig fra andre Born af Abrahams Sæd.

Lig alle andre Børn i deres spæde Tilstand erholdt han uden Tvivl sin Næring fra sin Moders Bryst, lig alle andre var han hjælpelos og afhængig af sine Forældres Omsorg og Beskyttelse, der paa Guds Befaling flygtede til Ægypten for at beskytte ham for Herodes grusomme Sværd, der befrygtede en Medbejler i det spæde Barn i Bethlehem; lig alle andre tiltog han i Vækst formedelst den Føde, han tog til sig, og den Styrke, den meddelte i hans fysiske Legeme, og da han var naaet til Manddomsalderen, bestod hans Legeme af de samme jordiske Bestanddele eller de samme Elementer, som udgør det menneskelige System i Almindelighed. Han var i enhver Henseende underkastet de Skrøbeligheder, Lidenskaber, Glæder, Bedrøvelser, Sorger, Bekymringer, Smerter og Fristelser, som er almindelig for Menneskene, og som en Følge heraf ser vi ham sørge, græde, fryde sig, klage og bekymres og lidende

af Hunger, Torst, Træthed, Fristelse etc., og vi ser ham ogsaa i Besiddelse af den fineste Følsomhed for naturlig Kærlighed og Modtagelighed for noje og fortroligt Venskab. Dette fremstilles til Overflodighed i hans noje og fortrolige Venskab med Lazarus af Bethania og hans varmhjertede Søstre Martha og Maria. Han græd med inderlig Kærligheds Taarer ved sin afdode Ven Lazarus's Grav og blandede sine Taarer med de sorgbetyngede og utrokelige Søstre, som om han vilde hjælpe dem at bære deres Sorg, saa Joderne udbrod: »Se, hvor han elskede ham.« Et andet slaaende Eksempel paa denne naturlige Kærlighed er hans høje Fortrolighed med sin elskede Discipel Johannes. Denne Apostel var hans fortroligste Ven og lænede sig ved Nadveren til hans Bryst, og ved ham stillede de andre Spørgsmaal om Genstande, som de ikke følte sig dristige nok til at spørge om; han kaldes hyppigt »den Discipel som Jesus elskede«. Nu maa vi antage, at Jesus elskede dem alle som sine Disciple og Efterfølgere; men i naturlig Kærlighed var Johannes hans Yndling; til ham anbefalede han sin sorgfulde, utrokelige Moder, da han var ved at udaande paa Korset, og fra den Tid af blev Maria, Jesu Moder, et Medlem af Johannes's Familje. »Han tog hende hjem til sit eget Hus.«

Efter at Jesus havde taget kærlig Afsked med sine sørgende Venner, opgav han omsider Aanden, og hans legemlose Aand fandt Hvile i Paradiset, medens hans livlose Legeme blev omhyggelig indsvøbt i Linklæder og nedlagt i en Gravhvelving; men af Frygt for Udøvelsen af noget som helst Bedrageri af hans utrokelige og sørgende Disciple, blev Gravhvelvingens Indgang tilspærret med et stor Sten og forseglet med Kongemagtens Segl, og desuden bevogtedes den af en stærk romersk Vagt, der passede paa baade ved Dag og Nat. Men tidlig paa den tredje Dags Morgen nedsteg en Engel, ved hvis Nærværelses Herlighed Soldaterne faldt om som Dode. Seglet brodes, Stenen bortrullede, Gravhvelvingens Indgang aabnedes, og hans Legeme, der genoplivedes af den tilbage-

vendende Aand, vaagnede af sin Slummer og fremstod i
Triumf fra de Dodes Boliger. (Fortsættes).

SOM MENNESKET TÆNKER —

Af Orison Swett Marden.

For alle gode Tanker
de kan slet ikke dø,
før endnu bedre Tanker
er spiret af deres Fro.

J. P. Jacobsen.

»Lærer vi først at forstaa, at vi ved at drive pessimistiske, vrede og bitre Tanker fra os ogsaa i stor Udstrækning driver Sygdom og Uheld fra os, og at vi ved at udvikle et mere venligt og lykkeligt Sind samtidig fremmer vor hele Velfærd, vil dette sikkert faa os til endnu mere at tilegne os Herredømmet over vort Sinds Kræfter.«

Ved at analysere Straalerne fra en Stjerne, Millioner af Mile borte, kan vi sige hvilke Metaldampe, der findes i dens glodende Atmosfære. Hvert Metal danner sin særlige Streg i Spektret, naar Lyset sonderdeles i et Prisme.

En øvet aandelig Kemist skulde kunne analysere selv en ganske fremmed Persons Karaktér og sige, hvilken uharmonisk Tanke eller daarlig Stræben, der kaster sin skæbnesvangre Skygge over Vedkommendes Personlighed.

En Ting har netop den Magt over os, som vi selv giver den. Det, der slaar den enes Hjerte med Rædsel og lammer hans Kraft, faar maaske ikke en anden til at blinke. Jeg kender nogle enkelte, der har trænet deres Tanker saa godt, at de ikke lader noget bringe dem ud af Ligevægt. Om Du lider under Angst og Ærgrelse, har Du ganske sikkert selv udrustet noget med denne Magt over Dig; ellers kunde det ikke have faaet saadant Hold i Dig. Selve den Kendsgerning, at Du frygter det, viser, at Du har tilvejebragt et Forhold mellem det og Dig, som Du kunde bryde, om Du blot forstod at

anvende Din aandelige Kemi. Enhver ulykkelig, nedslaaet, kedelig Sindstilstand skyldes en Sjælsgift, som det skulde være lige saa let at anvende Modgift for, som det er at slukke Ild med Vand.

Vi begynder netop nu at se den vidunderlige videnskabelige Sandhed af den Filosofi, der byder os at elske vore Fjender; thi om vi hader dem, bærer vi blot mere Ved til Liden-skabens Baal, medens Kærlighed slukker det. Kærligheden neutraliserer Hadet og Skinsygen og skaber Venner af vore Fjender. Der er intet i sand Kærlighed, som kan skabe en Fjende. Det Raad, at elske vore Fjender, er derfor ligesaa videnskabelig begrundet som det Raad, at slukke Ild med Vand.

Hvor hurtig og virksom er ikke Renhedstanken til at odelægge og ophæve Virkningen af den urene Tanke, den sanselige Indskydelse! Hvem har ikke set den vidunderlige Forandring, som ren, uselvsk Kærlighed har frembragt i en lav, dyrisk Natur i forholdsvis kort Tid?

Det, der kommer fra andre, svarer til det, som vi sender dem. Hvad vi søger at se hos dem, finder vi der. Søger vi at se det gode og finde det ædle, rene og sande, springer disse Egen-skaber frem for at mødes med de samme hos os selv. Men om vi paa den anden Side leder efter det slette, skal vi nok finde det. Nærer vi lave, skinsyge, misundelige, ringeagtende Tanker om andre og ser efter Dyret i dem, skal Dyret snart komme frem og møde os. Vi udstraaler til andre vor egen Vurdering af dem, vore egne Tanker om dem.

Om Kærlighedens og Barmhjertighedens uforgængelige Aand i Dig taler til et Menneske, han være saa stor Forbryder, han vil, vil noget af den samme Aand møde Dig fra ham; men om Du udslynger djævelske, sataniske Kræfter — Had, Skinsyge, Misundelse — vil de søge at vække Djævelen til Live og kalde ham frem i den Person, som Din Tankeudstraa-ling paavirker. Det gode vil møde det gode; ondt kommer som Svar paa ondt; Had kommer for at møde Had, og Kærlighed

moder Kærlighed. Tankens Love er ligesaa uomstodelige som Matematikens. Selv Dyrenes Natur giver Gensvar efter vore Tankers Art. En Dyretæmmer kan lede et vildt Dyr med en Snor ved at bruge Venlighed og Mildhed, hvor ti Mennesker ikke kan faa det af Stedet ved Anspændelse af deres yderste Kraft.

»Om en Mand med Forsæt gør mig Uret,« siger en Budhist, »vil jeg gengælde ham med uforbeholden Kærlighed; jo mere ondt der kommer fra ham, desto mere godt skal der udgaa fra mig.«

Den Tid vil komme, da man ligesaa lidt giver Ufredstanke Adgang til sit Sind, som man saar Tidselvro i sin Have.

Enhver, der betragter Din nuværende Karakter, Din moralske Høst, véd, hvad Du har nedlagt i Din Ungdoms Jordbund. De behøver ikke at gaa tilbage i Tiden og rette Efterspørgsler om Dit Liv i Barndommen; Afgrøden fortæller Historien; Du høster simpelthen, hvad Du har saaet. Du venter ikke, at Roser skal dufte Dig i Møde, hvor Du har saaet Tidsler. Og hvor kan Du vente at høste Venlighed og Lykke efter en Sæd af Hævnens og Brutalitets Tidselvro?

Om vi paa den anden Side udsaar Barmhjertighed, Højsind, Opmuntring og oploftende Tanker, skal vi høste Harmoniens, Skønhedens og Glædens gyldne Høst. Om den Tankesæd, vi udsaar, er lys og rig til Overflod, skal vi høste Overflod; men er det en mager, udpint, kneben og modløs Tankesæd, vil vi høste Armod.

Mange Mennesker synes at tro, at vi er rystede sammen i en Verden af Tilfældigheder, førte hid og did af en grusom Skæbne; men Sandheden er, at vi lever i en Verden af absolut Lov og Orden, hvor intet hænder tilfældig, intet sker uden en Grund, en *tilstrækkelig* Grund, hvor selv den mindste Enkelthed i vort Liv er underkastet en ligesaa usvigelig Lov som den, der holder Himmellegemerne i deres Løb med en saa fuldendt Nøjagtighed, at de ikke afviger en Brøkdal af et Sekund i hundrede Aar i deres utallige Millioner lange Baner.

Hvor som helst vi ser Ufred og Mislyd, véd vi, at det er Høsten efter en Ufredssæd. Ufred og Mislyd af enhver Slags, enten den giver sig Udtryk i Lidelse, i Sygdom, i Fattigdom, i Nederlag eller i Lykke, betyder simpelthen, at nogen er ude af Harmoni med sit bedre Jeg, er ikke i Harmoni med sin guddommelige Bestemmelse.

Den, der altid beklager sig over sin Skæbne og giver andre Skylden for sine Uheld, er ikke det Menneske, han skal være. Han er blot et Vrægebillede af det Menneske, Gud ønskede at gøre ham til. En Gang — naar og hvor véd vi endnu ikke — skal vi faa lært at beskytte os imod de Tanker, som er vore Fjender, og dræbe de Følelser, der er vore Fjender, paa samme Maade som vi beskytter vore Hjem mod Rovere. Vi skal faa lært at udelukke fra vort Sind alle hine Ufredstanke eller at bruge de modsatte Tanker som Modgift, fordi Ufredstanke bringer os denne skæbnesvangre Høst af Smerte og Lidelse, Ydmygelse og Tilintetgørelse. Alle Tanker, som forudsætter Skrøbelighed, Nederlag, Ulykke eller Fattigdom, er nedbrydende, negative Tanker. De er vore Fjender. Brændemærk dem, naar de søger at faa Indgang hos Dig. Undgaa dem, som Du vilde undgaa Tyve; thi de *er Tyve* — de stjæler Dit Velbefindende, Din Fred, Din Kraft, Lykke og Fremgang.

Fremtidens Menneske vil forstaa, at enhver Ufredstanke, enhver Stræben efter at vinde en uværdig Fordel paa en andens Bekostning, efter at faa, hvad der ikke rettelig tilkommer ham, vil skade ham langt mere, end det er værd, som han kunde vinde derved. Han vil finde, at Tingene er saaledes indrettede her i Verden, at ingen Afgivelse fra Retfærdighed, Billighed, Ærlighed og Uselvskhed betaler sig. Den Tid maa komme, da hvert menneskeligt Væsen vil ønske at handle ret og være sand og retfærdig — om ikke for anden, saa fordi det vil bringe Glæde, Fred og Fremgang.

Mennesket vil opnaa Tusindaarsriget, naar han faar lært at fatte og beholde det rette Sind overfor sine Medmennesker. Den Tid maa komme, da man finder det uendelig meget let-

tere at gøre Ret end Uret, da Folk ivrig efterfølger den gyldne Regel, fordi dette vil føre til Fred og Velbehag blandt alle Mennesker.

MIN MOR.

Det er hellige Ord, der staar over disse Linjer, Ord, der rummer Følelser, som næppe kan tolkes.

At være en Mor, er at besidde Livets højeste Kald og Ansvar. I alle virkelige Hjem er Faderen Hjernen og Moderen Hjertet. Jeg kender intet paa Jord saa inspirerende som en Moders Kærlighed, og jeg mindes Personligheder som Kristus, Abraham Lincoln og H. C. Andersen, der alle kunde tale med om, hvad en Moders Kærlighed betyder. Vi husker alle det lille, gribende Træk fra Salomons Dommervirksomhed, og vi bøjer os i Ærbødighed for den ophøjede Følelse, der fik hin stakkels Kvinde til hellere at give sit Barn fra sig, end se det dø: det var Moderkærligheden. Det er meget faa Mennesker, der ikke har bevaret nogle uforgængelige Erindringer om deres Mors Kærlighed; de fleste har i Tusindtal af Beviser for den, og de, hvis Mor er draget bort til en anden Verden, har utalte, skønne Minder om hendes uselviske, opofrende Kamp for sit Barn.

Disse Linjer er en stille, ærbødig og kærlig Hyldest til Din og min Mor, til den uforglemmelige Skikkelse, hvis Skønhed ikke beror paa Ansigtets formfuldendte Linjer, men paa indre Adel og Uselviskhed.

Lille Mor! Dit Navn er besunget af navnkundige Skjalde og ædle Vismænd fra Arilds Tid til vore Dage; Æventyrfortælleren beretter os, hvorledes Du lod Dine Øjne stikke ud for at faa Dit Barn igen; den almægtige Regent siger, at han skylder Dig sin Magt og Glans. Og Hvorfor? Fordi Du gav dem alle af Din rige, ubegrænsede Kærlighed, en Kærlighed, der er langmodig, retfærdig og ubesmattet som ingen anden, en Kærlighed, der tror alt, haaber alt, taaler alt. . . .

Over hele Verden holder man aarlig en Dag hellig for

Dit Navns Skyld, og i Himlens Bøger er indskrevet med Ære
Dit Navn og Dine Gerninger. Ikke ved Tugt og ikke ved
Haardhed, ej heller ved kunstfærdige Taler, men ved Din
Aands Renhed og Blidhed kalder Du nu Taarer frem i vore
Øjne ved Erindringen om, hvad Du har gjort for os.

Saa være da Dit Navn indskrevet i mit Hjerte! Jeg ofrer
Dig mere end Blomster og Taarer paa Din Grav, thi herved
vier jeg mit Liv til at gøre det, Du lærte mig: *alt, som er ret*,
at jeg aldrig skal gøre Dig til Skamme, men føje nye Blade
til Dine Minders Hæderskrans. De svandt, de svandt, de blide
Barndomsdage. . . . Tak, Mor, fordi Du lærte mig de første,
stammende Ord og den første Kundskab om Gud, den evige
Fader, og den, han udsendte, Jesus Kristus. Dit Kald er stort,
Dit Navn vil aldrig glemmes.

Min Barndoms Sange har hellig Klang,
som alt, hvad jeg fik derhjemme.
Vær stille, kære, og lyt engang:
jeg hører min Moders Stemme. . .

Og skrev mit Navn jeg paa Danmarks Tavl,
blev nævnt jeg blandt tusind Skjalde,
gav Livet Roser og Gyldenavl —
min *Moder* staar først blandt alle.

Gud signe hende for hver engang
hun nynnede' med kærlig Stemme;
aah, Barndoms tyste og blide Sang,
Dig kunde jeg aldrig glemme. *Einar Kiær.*

INDHOLD:

Senator Reed Smoot.....	213		Som Mennesket tænker —.	223
Elementerne er evige.....	217		Min Mor	227